

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Ἀπρίλιος 1984

Ἀρ. Φύλλου 26

ΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Ἀπάντησις Γ' εἰς Ἰ. Ἀθωνίτην.

Πρὸς τὸν «Ἀγιορείτην» ἀπεστάλη πρὸ καιροῦ ἡ κατωτέρω δημοσιευμένη συνεργασία εὐσεβοῦς τέκνου τῆς Ὁρθοδόξιας μας, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀνάθεμα τῆς Ρωσικῆς Διασποράς. Λόγῳ τῶν γεγονότων τῶν Σπετσῶν καθυστερήσαμεν δι' ὀλίγον τὴν δημοσίευσή της καὶ ζητοῦμεν διὰ τοῦτο συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν συνδρομητὴ μας, ὁ ὅποιος σημειωτέον, ἐπιθυμεῖ νὰ παραμείνῃ ἀγνώστος. Σεβόμεθα τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ τοῦ εὐχόμεθα πάντοτε παρομοίως νὰ πορεύεται εἰς τὸν θῖον του, ἀληθεύων καὶ μὴ γινωσκόμενος.

Σεβαστοὶ Πατέρες, Εὐλογεῖτε. Χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα γιὰ τὴν γιορτῇ. Ἄν — παρ' ἐλπίδα — ρωτήσετε, ποιά γιορτῇ, ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἔχει ἔτοιμὴ τὴν ἀπάντησιν: «Ἡ γιορτῇ δὲν ἔγκειται στὴν εὐχάριστη συναναστροφὴ καὶ στὰ φαγητά, οὔτε στὸ φανταχτερό ντύσιμο, οὔτε σὲ μέρες ἀναπαύσεως, ἀλλὰ στὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεό, καὶ σὲ προσευχὰς εὐχαριστήριες καὶ ὕμνους πρὸς αὐτόν». (Εορτ. ἐπ. 7, 3). «Ἀς χαροῦμε λοιπὸν γιὰ τὴν γιορτῇ.

Ἄν «ἡ συμμορία ποὺ μάχεται κατὰ τοῦ Χριστοῦ, συνωμοτεῖ ἐναντίον τῆς εὐσεβείας», καθὼς λέει πάλι ὁ θεοσέσις πατήρ, «μᾶλλον νὰ εὐχαριστοῦμε περισσότερο τὸν Θεόν» γι' αὐτό, πρέπει, (ὁπ. παρ. 10, 7).

Ἀς χαροῦμε, γιατί ἡ Ἐκκλησία ξέρει νὰ δίνει τὸ ἀνάθεμα ἐκεῖ ποὺ χρειάζεται. Εἶδατε τοὺς «συντηρητικούς» τῶν νεοημερολογιτῶν; Πῆραν ἐργολαβία αὐτὸ ποὺ θάπρεπε οἱ παρρησιασμένοι οἰκουμενιστὲς νὰ κάνουν. Ἐνοχλήθηκαν, πρῶτοι αὐτοί, ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· γιατί, οἱ λόγοι μου «ὥσπερ πῦρ φλέγον, λέγει Κύριος, καὶ ὡς πέλυξ κόπτων πέτρων» (Ἰερ. 23, 29)· καὶ «τρίζουν τὰ δόντια τους ἐναντίον μας, μαζὶ μὲ τὸν διάβολο». (Μ. Ἀθαν. ὁπ. παρ. 10, 10) καὶ ζητοῦν νὰ κρύψουν τὸ φῶς μὲ τὸ κάλυμα τῆς ρητορικῆς τους δεινότητος.

Ἰσως ὁ καλῦτερος διάλογος μὲ τὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» εἶναι νὰ τοὺς ἀγνοήσῃ κανεὶς. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔχουν δικαίωμα οὔτε νὰ πιάνουν στὰ χεῖρά τους τὰ λόγια τῆς Ἐκκλησίας. Κι ἂν εἶναι οἱ πράξεις μας νὰ κριθοῦν, ἅς κριθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, κι' ὅχι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἐπιβουλεύονται καὶ τὴν συκοφαντοῦν.

Ὁ Χριστὸς μας στοὺς Ἰουδαίους ἀπαξιοῦσε νὰ ἀπαντήσῃ. Τὸν ἀκολουθοῦσαν, τὸν ρωτοῦσαν, ζητοῦ-

σαν νὰ μάθουν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πρόθεσή τους ἦταν νὰ διαβάσουν κι' ὅχι νὰ ὠφεληθοῦν, δὲν ἔπαιρναν ἀπάντησιν. Μαὶ πῆρε ἀπάντησιν — λέει κάπου ὁ ἅγ. Χρυσόστομος — μιὰ γυναίκα, κι' αὐτὴ Σαμαρείτιδα, ποὺ πῆγε μὲ τὸ σταμνὶ τῆς νὰ ἀντλήσῃ νερό, ποὺ οὔτε κἀν ρώτησε, ποὺ οὔτε ἤξερε ἀπὸ θεολογίας κ.τ.τ. καὶ δρόσισε τὴν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ τῆς ψυχῆς της, γεμίζοντας ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Συχνά, σὲ τέτοιους διαλόγους, δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἔδιναν οἱ ἐνδοξοὶ μάρτυρες «χριστιανὸς εἶμαι, καὶ χριστιανὸς θὰ πεθάνω». Τὰ μονοπάτια τῆς διαλεκτικῆς, ἅς μένουν γι' αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ τὰ περπατοῦν.

Ἄν ἕνας στρατηγὸς ἀρχίζει νὰ διαπληκτίζεται μὲ στρατιῶτες, καὶ μάλιστα λιποτάκτες, τὸ μόνο ποὺ θὰ καταφέρει εἶναι νὰ τοὺς κάνει ν' ἀποθρασυνθοῦν ἀκόμη περισσότερο. Ὁ διάλογος εἶναι ἄμυνα. Δὲν ὀφείλουμε κἀν ἐμπλοκὴ σὲ τέτοιους διαλόγους. Ἐὰν ἀντιθέτως φωναῖς κωλύει ν' προστάξουν οἱ Πατέρες (Μ. Βασ. Ρ. Γ. 31, 677B) καὶ «μηδὲ μέχρι λόγου κοινωνεῖν» (Εἰρηναῖος, Ρ. Γ. 7, 856A). Ἀς ὁρ. θοποδῆσουν αὐτοὶ πρῶτα στὴν ἀλήθεια, καὶ κατόπιν νὰ διδάξουν τοὺς ὁρθοδόξους. Ἀλλ' αὐτοὶ «ἐθέλοκα. κοῦντες καὶ πρὸς ἕριν» καὶ ὅχι «πρὸς ἀλήθειαν», ποιοῦνται τὴν διάλεξιν» (Γρηγ. Παλαμά, Συγγ. Α' 206). Καὶ τὸ ὅτι καθόμαστε καὶ διαβάζουμε τίς 8σες ἀνοησίες γράφουν, εἶναι πολὺ· «κακόδοξον φρόνημα κἀν μὲχρις ὧτων εἰσδέξασθαι» (οὐ χρὴ) λέει ὁ Πηλουσιώτης ἅγιος Ἰσιδωρος (Ρ. Γ. 78, 369C) «Ἄν θέλεις νὰ συζητήσῃς γιὰ τὴν πίστη, νὰ, κουβέντισε μ' αὐτὸ τὸ παιδάριο», ἔλεγε σὲ κάποιον αἰρετικὸ ὁ ἁθῆς Γελάσιος· «ἐμοὶ γάρ οὐ σχολὴ τὰ παρά σου ἀκούειν» (Ἀποφθ. δ').

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» θέλει μὲ τὴν πολυλογία νὰ μετὰσεί τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὸ γεγονὸς τοῦ ἀναθέματος, κι' αὐτὸ εἶναι ὀλο. Θέλει νὰ μειώσῃ τὴν χαρὰ μας γι' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς ποὺ συνέβη τὸν Αὐγουστο τοῦ 1983 στὸ Μοντερεάλ, ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς.

Ἄν εἶναι νὰ ἐπιστρατεύσουμε τὸν ἑαυτὸ μας σ' ἕνα διάλογο, ἅς τὸ κάνουμε διαλεγόμενοι μὲ τὸν Θεόν, εὐχαριστώντας καὶ δοξολογώντας ποὺ σ' αὐτὸ τὸν καιρὸ τῆς ἀποστασίας δείχνει τὴν ἐσχάτην δόξα τῆς Ἐκκλησίας μείζονα τῆς πρώτης. Δῶρο, ποὺ οὔτε σὲ

χρυσές περιόδους δὲν τὸ εἶχαν οἱ πιστοί.

Σ' αὐτοὺς ποὺ ρωτοῦν μὲ ἀληθινὴ δίψα γιὰ τὴ σωτηρίαν, θ' ἀπαντήσουμε (ἂν καὶ ἡ καρδιά εἶναι στὸ τέλος ποὺ ἀποφασίζει κι' ὄχι τὰ ἐπιχειρήματα). Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» ὅμως δὲν ἐρεῦνεται μὲ τέτοιο πνεῦμα. Δὲν ρωτᾷ, δὲν ζητᾷ κἂν νὰ μάθῃ αὐτὰ ποὺ ἀγνοεῖ· θυγῆκε μόνο γιὰ νὰ διδάξῃ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τῆς δημοσιογραφίας, γιὰ νὰ κιτρινίσῃ ζηρά καὶ θάλασσα, μοιράζοντας χιλιάδες κακτέκτυπα, ἀπὸ τὸ πιεστήριο τῶν ἀπωθημένων του, γιὰ νὰ κάνει υἱοὺς γέεννης διπλότερους αὐτοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦ ἀναθέματος τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν κοινωνούντων, ἔφερε ἱλιγγο σ' αὐτοὺς ποὺ δῆθεν κόπτονται ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀπλό: Ἄν θέλουν νὰ πιστοποιήσουν τὴν Ὁρθοδοξία τους, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ κάνουν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο· ἄς ἀναθεματίσουν τὴν αἵρεση. Οἱ διαλεκτικοὶ λαθῦρῖνοι στοὺς ὁποίους μπλέκονται, δὲν φωτίζουν τὸ σκοτάδι, οὔτε τοὺς ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὸ κατάρκισμα: «Εἴ τις μὴ ἀναθεματίζῃ τοὺς εὐκαίρων κατὰ τὸν ἀναγκάσιον πάντα αἰρετικόν, εἴη τῆς αὐτῶν μερίδος» (Θεοδ. Στουδ. Ρ.Γ. 1028 Β). Ἡ μερίδα τῶν αἰρετικῶν εἶναι ὁ μισθὸς τῆς σοφίας τους. Ἀς μὴ ἐπαναπαύονται στὶς πατροπαράδοτες δάφνες καὶ στὰ κηρύγματά τους περὶ Ὁρθοδοξίας. Καὶ χωρὶς τὸ τωρινὸ ἀνάθεμα τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων αὐτοὶ εἶχαν τὸ ἀνάθεμα ἐπάνω τους, μὲ τὴν «ἄρση» τοῦ ἀναθέματος τῶν Λατίνων τὸ 1965. Ἡ «ἄρση» συμπεριέλαβε καὶ αὐτοὺς στὸ ἀνάθεμα!

Διαμαρτυροῦνται τὸν καιρὸ αὐτό, γιατί ὁ Μεθόδιος τῆς Ἀγγλίας κοινωνεῖ μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ τὸν ἀποκαλοῦν προδότη. Δὲν ξέρουν τί λένε. Ὁ Μεθόδιος εἶναι τὸ πιὸ ὑπάκουο παιδί στὴ γραμμὴ τῶν προϋσταμένων του. Γι' αὐτὸ δὲν ἔγινε ἡ «ἄρση» τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1965; Νὰ τί γράφουν οἱ ἴδιοι πρὸ καιροῦ:

«Ὁὐσιαστικὰ τὸ 1965 ἔγινε ἡ «ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας» μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Φράγκων, ἔγινε ἀδόξως ἡ «ἐνωση» τῶν Ἐκκλησιῶν, σύμφωνα μὲ τοὺς παραπάνω ὑπολογισμοὺς τῶν λατίνων τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν Ὀννιτῶν τοῦ Φαναρίου! Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ θεωρητικὰ Ὁρθόδοξοι καὶ Φράγκοι, εἴμαστε «ἐνωμένοι» σὲ μία Ἐκκλησία! Καὶ μποροῦμε ἐλεύθερα νὰ ἔχουμε μυστηριακὴ κοινωνία(!)».

(Ἄρθρο Ἰ. Ἀθωνίτη εἰς «Ὁρθόδ. Τύπον» 5 Σεπτ. 1980, σ. 1).

Εἶναι λοιπὸν προδότης ὁ Φούγιας; ἢ μάλλον ὁ συνεπέστερος καλοθελητὴς στὴ προδοσίᾳ τῆς πίστεως ποὺ ἔγινε ἀπ' ὀλόκληρο τὸν Νεοσημρολογισμὸ; Μετὰ ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ θόρυβο γιὰ τὴ μετάδοσιν μυστηρίων στοὺς Λατίνους, ἦρθε καὶ ἡ... «τιμωρία» τοῦ προδότη: Ὁ Μεθόδιος τῆς Ἀγγλίας ἀνακηρύχθηκε

ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Βοστώνης ἐπίτιμος διδάκτωρ!

Ἀς ἀφήσουν λοιπὸν τὰ «σηρίαλ» τῶν δημοσιογραφικῶν τους λαθυρίνων οἱ τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» καὶ τίς ὑποκρισίες: ἀπὸ τὴ μιά νὰ παριστάνουν τοὺς ἀντιοικουμενιστές, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς αἰρεσιάρχες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας»! (Βλ. «Ὁρθόδοξος Τύπος» 6 Νοε. 1981, σ. 1).

Αὐτὸ ποὺ τοὺς χρειάζεται δὲν εἶναι οἱ διάλογοι· ἄς ἀφήσουν τίς φλυαρίες κι' ἄς πιάσουν τὰ ἔργα, θὰ τοὺς πεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος (Ρ.Γ. 59, 370).

Ἄν τοὺς ἔχει μείνει λίγο «τσαγανό», ἄς τρέξουν νὰ ἐγκολπωθοῦν τὸ θαῦμα (... ἂν ἔχουν πόδια, οἱ θεολόγοι του γραφείου).

Ἐχουν τὸ ἀνάθεμα στὸ κεφάλι τους, καὶ δὲν τοὺς ὠφελεῖ νὰ καλλιτεχνοῦν πόλεμο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ὀρθόδοξα προσχήματα (Ἡρωδιανὸ μένος, μὲ χριστουγεννιάτικη διακόσμηση...).

Ἄν θέλουν νὰ διαλεχθοῦν, ἄς κοινωνήσουν πρῶτα μὲ τὴν Ἐκκλησία «καὶ δεῦτε διαλεχθῶμεν». Ἀλλοίως, «τοῖς τῆς Ἐκκλησίας ἑαυτοὺς ἐξώθηκασι, καὶ τῷ ἀναθεματὶ ἑαυτοὺς παραπέψασιν εἰς διμίλιαν οὐχ ἤξομεν» (Νίκηφ. Ὁμολ. Ρ.Γ. 100, 109 Α).

Ἄν οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ρώσων ἔχουν κάνει στὸ παρελθὸν λάθη, ξέρουν παμψηφεί καὶ συνόδικῶς νὰ τὰ ἀπαλείφουν. Ἀλλοίμονο στὴ νεοσημρολογικὴ «σύνεση» ποὺ «δὲν κάνει λάθη». Ἄς χαίρονται τὸν «ἀλάθητο» Προκαθήμενὸ τους τῆς Ρώμης.

Οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀγαλλομένῳ ποδὶ ἀναθεματίζουμε δσοὺς ἡ Ἐκκλησία ἀναθεματίζει, καὶ δοξολογοῦμε τὸν Θεό, γιορτάζοντας τὸ γεγονός. Ἀς χαροῦμε τὸ θαῦμα, μακριὰ ἀπὸ τοὺς μίзерους καὶ σχολαστικούς διαλόγους.

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ὅτι θαυμαστὰ ἐποίησεν ὁ Κύριος... Ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν Ἑθνῶν... Εἶδον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ, ἄσατε καὶ ἀγαλλιᾶσθε καὶ ψάλλατε...» (Ψαλμ. 97).

Οἱ ὑπεναντίοι, ἄς σκυθρωπάξουν! Συνηθισμένοι στὶς «ἄρσεις» τῶν ἀναθεμάτων, ἄς ἀρνοῦνται τὸ θαῦμα τοῦ συνοδικοῦ ἀναθέματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀφοῦ ἡ Σύνοδος ποὺ τὸ ἐξέδωσε... «δὲν τηρεῖ τὰ Σάββατα». Εὐχεσθέ μου.

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην

Α.Α.

12.2.84

Ἐπίμετρο: Ἐπειδὴ κάποτε μερικὲς ψυχὲς ὀδηγοῦνται στὴν ὀρθὴ πίστη κι' ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς λογικῆς καὶ τῆς διάνοιας, φέρε νὰ ἐπιληφθῶμεν ἐπιτροχάδην καὶ ἐν εἰδῇ σημειώσεως, τῶν βασικῶν σημείων τῆς «ἐπιχειρηματολογίας» τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου».

(Συνεχίζεται)

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Πρὶν δυὸ μῆνες ἀπεστείλαμεν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» ἀπάντησιν διὰ σχετικὸν δημοσίευσμα τοῦ συνεργάτου Κ. Ἀθανασίου περὶ τῆς ὑποθέσεως τῶν Σπετσῶν. Ἀντὶ τῆς ἀπαντήσεώς μας ἐδημοσίευσε προσφάτως ἐπιστολὴν τοῦ Ἱεροκλήρυκος τῆς Μητροπόλεως Ὑδρας π. Νικοδήμου Ἀεράκη, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὸς συναγινώσκεται τὸν Κ. Ἀθανασίου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πάθος του κατὰ τοῦ ὁμολογητοῦ ἱερομονάχου π. Χρυσόστομου,

τῶν μοναζουσῶν καὶ τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Αἱ ἀπαντήσεις μας πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ὑπερασπιστὰς τοῦ κ. Ἱεροθέου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὸν κ. Κ. Ἀθανασίου

Κύριε Διευθυντά,
Μὲ ἐκπληξὴ διάβασα τὸ σχετικὸν ἄρθρον περὶ τῆς Μονῆς τῶν Σπετσῶν τοῦ... τριπροσώπου συνεργάτου

σας Κ. Ἀθανασίου, ἢ Ἰ. Ἀθωνίτη, ἢ Ἀθαν. Σακαρέλ-
λου. Τὴν φαντασίαν πού περιέχει θὰ τὴν ἐξήλθει καὶ
ὁ Μυνχάουζεν! Σ' ἕνα σημεῖο γράφει: «Πρὶν ἀπὸ λί-
γες μέρες ὅμως (δηλ. ἀπὸ 1 - 15 Φεβρ.) μετέβησαν
στὶς Σπέτσες τρεῖς «ζηλωταὶ» Ἀγιορείτες, ἕνας ἐκ
τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ὑπογράφόμενος. Καὶ συνεχίζει: «Ὁ
ἱερομ. Χρυσόστομος Σπύρου ἀ μ έ σ ω ς τ ό τ ε
διεκήρυξε ὅτι ἀποσχίζεται ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Ὑδρας
καὶ προσχωρεῖ στὸν Παλαιοημερολογισμὸν». Ἐνῶ ὁ
π. Χρυσόστομος ἀπὸ τὶς 12 Ὀκτ. 1983 εἶχε ἐπισήμως
δὲ ἐγγράφου τοῦ ἀποκηρύξει τὸν κ. Ἱερόθεον.

Ἀλλὰ ἡ φαντασία ἔχει καὶ συνέχεια. Ἀναφέρει ὁ-
τι στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν 9 παρατάξεις παλαιοημε-
ρολογιτῶν καὶ μία ὑπὸ ἐκκόλαψιν. Τὴν ὑπὸ ἐκκόλαψιν
αὕτη παρατάξη θέλοντας νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος τοῦ ὁ
Μητροπολίτης Φιλάρετος, λέγει ὁ κ. Σακαρέλλος, «ἐ-
μεθόδευσε τὸ περασμένο θέρος τὸν γνωστὸν «ἀναθεμα-
τισμὸν»... Μὲ βάση αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμὸν οἱ Ἀγιο-
ρείτες ζηλωταὶ ἐφόδισαν τὸν π. Χρυσόστομον καὶ ἐκεῖ-
νος γιὰ νὰ σωθῇ ἐγίνετο... παλαιοημερολογίτης!

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς κ. Διευθυντά, διότι ἡ ἐφη-
μερίς σας ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ συναγω-
νίζεται τὶς κοσμικὰς ἐφημερίδες σὲ προχειρότητα καὶ
ἀνακρίβειες. Τὸ γνωρίζω θεθαίως ὅτι τὴν τιμὴν καὶ
εὐθύνην παραγωγῆς τοῦ ἀνωτέρω... σεναρίου ἔχει ὁ
Σεβ. Ὑδρας, διότι τηλεφωνικῶς ἐπληροφόρησε τὸν συ-
νεργάτη σας διὰ τὰ συμβάντα ἐν Σπέτσαις, πράγμα
ἄλλως τε πού μοῦ ἐδήλωσε προσωπικῶς καὶ ὁ κ. Σα-
καρέλλος στὴν τελευταία μας συνάντησιν.

Αὐτὸ ὅμως πού θέλω νὰ τονίσω στὴν παρούσα εἴ-
ναι τὸ ἐξῆς: ὅτι δι' ὧν αὐτῶν τῶν φαντασιῶν ἐπι-
διώκεται ἕνας σκοπός: νὰ παρουσιασθῇ στοὺς ἀναγνώ-
στας σας ὁ π. Χρυσόστομος ἑτερόθουλος, θυμῶν Ἀγιο-
ρειτῶν ζηλωτῶν, μὴ ἔχων δηλ. τὴν εὐθύνην τῶν πρά-
ξεών του. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἡρωικὸ του διάθε-
μα θὰ ἔχανε κάθε βαρύτητα στὰ μάτια τῶν πατριωτῶν
του καὶ τῶν ἀναγνωστῶν σας. Οἱ Σπετσιῶτες ὅμως
τὸν γνωρίζουν ἀπὸ νέον, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς Καθη-
γητὴς στὴν Ἀναργύρειον Σχολὴ ἔδινε τοὺς γνωστούς
τεῦ ἀγώνες διὰ τὴν καθαρσίαν της... Τὸν γνωρίζουν ἀ-
πὸ τὰ πύρινα κηρύγματά του κατὰ τοῦ Οἰκουμενι-
σμοῦ καὶ τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ συνεπῶς ἔχουν ἴδιαν
κρίσιν περὶ τοῦ τί ἐστὶ Χρυσόστομος Σπύρου. Βεθαίως
«ὁ διμέτωπος ἀγώνας» τῆς ἐφημερίδος Σας ἐπέβαλε
νὰ κτυπηθῇ ὅπωςδὴποτε τὸ ὀρθόδοξον κίνημα τῶν
Σπετσῶν καὶ ὁ κ. Σακαρέλλος ἐδιάλεξε τὸν ἀνωτέρω
ἀνοίκειον τρόπον.

Δὲν συνεχίζω διὰ τὰς κατὰ τοῦ προσώπου μου
προσβολὰς τοῦ συνεργάτου Σας. Ἐπιφυλάσσομαι κά-
που ἄλλου νὰ λύσω με τὶς διαφορὰς μας ἐν ἐκτάσει.

Εὐχομαι πάντως ἡ ἐφημερίδα Σας νὰ θρῇ καὶ πάλι
τὴν παλαιὰ της εὐπρέπεια καὶ σοβαρότητα.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Θεοδῶρητος Μοναχός - Καψάλα, 13/26 Φεβρ. '84

Διὰ τὸν π. Νικόδημον Ἀεράκη, ιεροκλήρυκα.

1. Κατηγοροῦμαι ὅτι «εἰσεπήδησα» ἀντικανονικῶς
εἰς τὴν Μητρόπολιν Ὑδρας. Θὰ ἦτο πράγματι ἀντι-
κανονικῶς, ἐάν ἦμουν κοινωνικῶς πρὸς τὸν ἐπίσκοπόν
της. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅμως πού τὸν θεωρῶ ἀκοινώ-
νητον, (οἱ λόγοι ἐκτίθενται ἄλλαχού), οὐδεὶς ἱ. Κα-
νὼν μοῦ ἀπαγορεύει τὴν οἰανδήποτε δρᾶσιν μου εἰς
τὴν περιοχὴν τῶν Σπετσῶν ἢ ἄλλαχού.

2. Θεωρεῖ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν ὅτι «ἀνέχε-
ται τοὺς οἰκουμενιστάς» ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ
ἡ ἰδία μετέχει ἐνεργῶς τῆς αἰρέσεως τοῦ οἴκου.

μενισμοῦ, ἀποτελοῦσα ἀπὸ τὸ 1924 τὸ δεξι χέρι τοῦ
Φαναρίου. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀ-
ποδοχὴν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας στὴν ὁποίαν
κυριολεκτικῶς ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣΕ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ
τὰς μετὰ ταῦτα, ἔργῳ, λόγῳ ἢ ἐνόχῳ σιωπῇ συμπο-
ρεύσεις της μὲ τὴν Ἐκκλησίᾳ Κων/λεως, πρὸς τὸν αἰ-
ρεσιάρχην τῆς Ρώμης.

3. Θεωρεῖ τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Πάντων ὡς κτῆμα
τῆς Μητροπόλεως Ὑδρας. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ θὰ
ἀφήσωμεν νὰ ὁμιλήσῃ ὁ π. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος
γνωρίζει πολὺ καλλίτερον ἐμοῦ καὶ τοῦ π. Νικोधήμου
τὰ πράγματα.

«Τὸ Μοναστήρι ὑπάρχει ἀπὸ τὸ 1804. Μέχρι τὸ
1970 ἦταν ἰδιωτικὸ ἡσυχαστήριον καὶ ἡ περιουσία αὐ-
τῆς στὶς μοναχάς. Τὸ 1970 ὁ Ἱερόθεος ἔφτιαξε ἕνα
χαρτί πού ἔλεγε ὅτι ἱδρύεται μοναστήρι Ἀγίων Πάν-
των, πού εἶναι Νομικὸ Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου
καὶ ἡ περιουσία του περιέρχεται στὴν Μητρόπολιν Ὑ-
δρας!

Ἀφοῦ τὸ μοναστήρι ὑπῆρχε, πῶς θεωρεῖται νεοὶ
δρυέν; (Ἐλευθεροτυπία, 18.2.84).

Πλὴν τούτου, «ὅταν ἡ Μητρόπολις τὴν ἀναγνώρι-
σε σὰν Μονή, δὲν ἔγιναν τὰ προβλεπόμενα ἀπὸ τὸν
νόμο συμβόλαια παραχώρησης τῆς περιουσίας της
στὸν Ο.Δ.Ε.Π... ἡ περισσότερη δὲ ἀπὸ τὴν περιουσία
τῆς Μονῆς, ὀφείλεται στὰ χρήματα τῶν μοναχῶν πού
ἔζησαν ἐκεῖ καὶ στὶς προίκες πολλῶν ἀπὸ αὐτές, πού
διώχθηκαν ἀπὸ τὸν Ἱερόθεον» (ΝΕΑ, 20.3.84). Συνε-
πῶς τὶς δὲν διαβλέπει ὅτι κάποια ἐκκλησιαστικὴ πει-
ρατεία μὲ τό... γάντι ἔλαβε χώραν τὸ 1970 στὶς Σπέ-
τσες;

4. Ἐνῶ ἔχω κυκλοφορήσει 4 Ἀγιορείτας (Νο 20-
23) διὰ τὴν ὑπόθεσιν Σπετσῶν, δὲν ἐτόλμηση οὔτε σὲ
μὴ πρόταση τῶν κειμένων μου νὰ ἀναφερθῇ, ἀλλ' ἀ-
πλῶς τὰ χαρακτηρίζει ὡς ἰλιθισμὸν καὶ ἀνολοκλή-
ματα. Καὶ τοῦτο ἐπεὶδὴ ἐλέγχω τὸν ἴδιον καὶ τὸν ἀδελφόν του
π. Δανιὴλ Ἀεράκη ἱεροκλήρυκα Νικαίας, ὁ ὁποῖος μὲ
τὶς δύο ἰμιλίες του στὶς Σπέτσες (ἀριστα δειγμὰτα
ψευδολογίας καὶ διαστρεφῆς τῆς ἀληθείας) ὁμοῦ μὲ
τὶς παραπλήσιες ἐνέργειες τοῦ ἐπισκόπου κ. Ἱεροθέ-
ου, ἐφαντίσαν τοὺς ὁπαδοὺς τοὺς ἰδιαιτέρως τοὺς ἔ-
χοντας οἰκονομικὰς διαφορὰς μὲ τὴν Μονήν, ὥστε νὰ
τοὺς φέρουν σὲ σημεῖον νὰ ἱεροσυλήσουν κατὰ τῶν
Μοναζουσῶν καὶ τῆς Μονῆς! Καὶ κατόπιν τολμᾷ νὰ
ἐμφανίζεται καὶ δημοσίᾳ ψευδολογῶν, προκειμένου νὰ
διασώσῃ τὸ γόητρον τοῦ ἐπισκόπου του καὶ τὸ ἰδικόν
του.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶναι τὸ ἐξῆς. Καὶ οὐδε-
μίαν ἀνάμειξιν νὰ μὴ εἶχε ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἀ-
πὸ τὸ 1924 μέχρι σήμερον στὰ γεγονότα τῆς προδο-
σίας τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ μό-
νον ὅτι ΔΙΩΚΕΙ τοὺς θέλοντας νὰ παραμείνουν εἰς τὴν
περιοχὴν τοῦ ἀκαινοτομήτου, μακρὰν δηλ. τῆς αἰρέ-
σεως καὶ ὧν τῶν παρεπομένων της, αὐτὸ καὶ μόνον
τὴν καθιστᾷ αὐτομάτως α ἱ ρ ε τ ι κ ῆ ν καὶ τοὺς
κληρικούς της πού ἐνεργοῦν τὰ τῆς διώξεως χειροτέ-
ρους τῶν οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου καὶ ἀξίους κα-
θαιρέσεως (ΜΑΝΣΙ, 12, 1115).

Ἰδιαίτερα μάλιστα στὴν προκειμένη περίπτωσιν,
τὸν κ. Ἱερόθεον καὶ τὸν π. Νικόδημον, ὁ ὁποῖος εἶχε
τὸ γενικὸν πρόσταγμα καὶ ἠγεῖτο τῶν κληρικῶν τοῦ
Σεβασμιωτάτου κατὰ τὴν παράνομον κατάληψιν τῆς
Μονῆς, ὑπενθυμίζων διὰ τῆς ὁλης διαγωγῆς του τὸν
προεξάρχοντα... κόμητα κατὰ τὰ μαρτύρια τῶν χρι-
στιανῶν...

Ἄλλ' ὅς κάνει ὑπομονὴ καὶ θὰ δῇ σύντομα τὴν ὁρ-
γὴν τοῦ Θεοῦ δι' ὅλα τὰ ἐγκλήματα τῶν προϊσταμέ-
νων του, τοὺς ὁποίους χωρὶς αἰδῶ ἀποκαλεῖ «ἀσκραί-
φεις ὀρθοδόξους ἱεράρχας»! Ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνον εἰ.

ναι δυνατόν νά ἀντιληφθῇ κανεὶς τὸ θάθος τῆς δια-
θρώσεως πού ἔχει ὑποστῇ ὁ ἐλλαδικὸς κληρὸς ἀπὸ
τὸ 1924 εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται στὸν ἐπάρατον εὐσε-
βισμὸν πού διακατέχει τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱε-
ρεῖς, οἱ ὁποῖοι τὰ πάντα εἶναι δυνατόν νά γνωρίζουν,
πλὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Πάτερικῶν λογίων
πού καταδικάζουν τὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν κοινω-
νιαν.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομαι εἰς τὴν δευτέραν ὁμιλίαν
τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη στὶς Σπέτσες τὴν 1 Μαρτίου,
ἀδελφοῦ τοῦ π. Νικοδήμου, ὅπου σ' ἕνα σημεῖον εἰ-
ρωνεύθη τὸν ὁμολογητὴν ἱερομόναχο π. Χρυσόστομον
διὰ τὸν ὅρον: «ἀποτειχίσις» πού χρησιμοποίησε εἰς τὰ
κείμενά του. Κατὰ τὸν ἱεροκῆρυκα ὅμως ἀποτειχίζο-
μαι σημαίνει «θγαίνω ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ συνεπῶς θὰ μέ... φᾶνε οἱ λύκοι καὶ τὰ θε-
ριά»! Τελεία δηλαδὴ ἄγνοια τοῦ πράγματος, ἀφοῦ
ἡ λέξις αὕτη, εὐρισκομένη στὸ κείμενον τοῦ ΙΕ' Κα-
νόνο τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἔχει τελείως δια-
φορετικὸν νόημα!

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον οὐδαμοῦ θέλει καί-
νοτομίαν ἢ κακοδοξίαν πλὴν τῆς... πλάνης κατ' αὐ-
τὸν τοῦ παλαίου ἡμερολογίου, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσε
... εἰδωλολατρίαν! Μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου φθάνει
ἡ ἄγνοια καὶ ἡ διάθεσις διαστροφῆς τῆς ἀληθείας τοῦ
ἱεροκῆρυκος αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ π. Νικοδή-
μου, ὑπενθυμίζουσα τὰς ἀνιέρους φωνὰς τῶν 338 ἐπι-
σκόπων τῆς εἰκονομαχικῆς συνόδου τοῦ 754, οἱ ὁποῖοι
ἐπευφήμησαν τὸν αἰρετικὸν αὐτοκράτορα, κράζοντες:
«Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι σύ, Βασιλεῦ, ἐλυ-
τρώσω ἡμᾶς ἐκ τῶν εἰδώλων»!

5. Ἐνῶ ἔχω ἀναφερθῇ ἐν πλάτει στοὺς μνημονευ-
θέντας «Ἀγιορείτας», διατί ὁ π. Χρυσόστομος
ἠκολούθησε τὸ παλαιὸν καὶ πῶς θεωρεῖ τὴν Ἑλ-
λαδικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ π. Νικόδημος ἐπανέρχεται εἰς
τὰς αὐτὰς θέσεις, προσποιούμενος τὸν ἀγνοοῦντα, ἀ-
κριβῶς διότι δὲν ἔμπορεῖ νά κάνῃ διάλογον. Ἡ εὐθύνη
θεθαίως δὲν βαρύνει στὴν περίπτωσιν αὕτη ἐξ ὀλοκλή-
ρου τὸν ἴδιον, ἀλλὰ τὸν πνευματικὸν του πατέρα, ὁ
ὁποῖος ἔχει μάθει ἐπὶ ἔτη τώρα νά δρᾷ ἱεροκρυφίως,
καὶ ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ π.
Νικόδημος ἀπλῶς ὑπέγραψε! (Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπο-
τελεῖ καὶ τὴν περίληψιν τοῦ 6' μέρους τῆς ὁμιλίας

τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ π. Δανιὴλ, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησε οὗ-
τος κυριολεκτικῶς ... μαινόμενος στὶς Σπέτσες τὴν 1
Μαρτίου). Ὁ ἀνωτέρω λοιπὸν πνευματικὸς, ὅταν τὸν
ἐλέγχουν διὰ τὴν συμπόρευσίν του μὲ τοὺς οἰκουμε-
νιστὰς καὶ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν πι-
στῶς ὑπηρετεῖ εἰς τοὺς κατὰ τῶν εὐσεβῶν παλαιοῦμε-
ρολογιτῶν διωγμούς της, οὐδὲν ἕτερον ἔχει νά ἀπολο-
γηθῇ, παρὰ τὸ ὅτι οἱ παλαιοῦμερολογίται εἶναι πολ-
λαὶ παρατάξεις καὶ συνεπῶς καὶ αὐτοὶ κηρύσσουν τὴν
θεωρίαν τῶν κλάδων γενόμενοι... προτεστάνται! Λές
καὶ ὅταν ἦσαν ἠνωμένοι τοὺς ἐδέχοντο ὡς Ἐκκλησία
κανονικὴ! Καὶ τότε τοὺς ἔλεγον σχισματικούς,
καὶ τότε τοὺς ἐξώριζον καὶ ἀφώριζον, καὶ τότε
τοὺς ἐξύριζον εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν Μητροπόλεων
τῶν, μιμούμενοι κατὰ πάντα τοὺς ἀρχαίους αἰρετι-
κούς. Καὶ κατόπιν παραπονοῦνται ὅταν τοὺς ἀποκα-
λοῦν σχισματοαιρετικούς. Τὰ ἔργα τοὺς τοὺς παρέ-
χουν αὐτὸν τὸν τίτλον ἀπὸ τὴν καινοτομία τοῦ ἡμερο-
λογίου μέχρι τῆ σημερινῆ μετὰ τοῦ πάπα κοινω-
νίας. Καὶ ἀντὶ νά συνέλθουν καὶ νά μετανοήσουν διὰ
τὸ κατάντημά τους, ὡς ἄλλοι ἀμετανόητοι παπικοί...
μεταφύου τὸ θέμα εἰς τὰς διαιρέσεις τῶν
Γ.Ο.Χ. καὶ μὲ πάθος ... κομπλεξικοῦ ἀριθμοῦν τὰς πα-
ρατάξεις (τινὰς τῶν ὁποίων οἱ ἴδιοι καταλλήλως δη-
μιουργοῦν!), σὰν νά ἦτο ποτὲ δυνατόν αἱ διαιρέσεις
τῶν Γ.Ο.Χ. νά τοὺς ἀπαλλάξουν τῆς τρομερᾶς τῶν εὐ-
θύνης καὶ ἐνοχῆς.

Πιστεύω ἀπολύτως ὅτι περισσότερο ἔλεος στὴν
Κρίσιν τοῦ Θεοῦ θὰ εὕρουν μερικοὶ οἰκουμενισταὶ ἐπί-
σκοποι, πού δὲν παρίστανουν συγχρόνως καὶ τοὺς...
σοῦπερ ὀρθοδόξους (πλὴν τῶν περιπτώσεων πού ἄθε-
λά τοὺς ἐμφανίζονται ὡς τοιοῦτοι ἀπὸ τὶς στήλεις τοῦ
«Ὁρθ. Τύπου», ὥστε οἱ πιστοὶ νά εὕρισκονται συνεχῶς
ἐν συγχύσει, μὴ γνωρίζοντες ποῖοι προδίδουν καὶ
ποῖοι ἀγωνίζονται κατὰ τῆς αἱρέσεως), παρὰ οἱ
ἀνωτέρω πνευματικοὶ τοῦ π. Νικοδήμου καὶ οἱ... μα-
θηταὶ του. Ἀλλὰ διατί νά ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν ἱεροκῆ-
ρυκα τοῦ κ. Ἱεροθέου πράγματα ὑπερβαίνοντα τὰς
δυνάμεις του; Ὁ Κύριος τὸ εἶπε πρὸ αἰώνων: «ἄρκε-
τὸν τῷ μαθητῇ ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ»...

Ἄς ἐπιστρέψουν λοιπὸν ἐν μετανοίᾳ τὸ συντομώ-
τερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Πατέρων, τὴν ὁ-
ποίαν ἐγκατέλειψαν καὶ καθύβρισαν ἀπὸ
τὸ 1924, καὶ τότε θὰ ἔχουν δικαίωμα νά διαλέγονται
καὶ νά ἀνακρίνουν τοὺς πιστοὺς τοῦ πατρώου ἑορτολο-
γίου.

Θ. Μ.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προκαταρκτική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος · Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα · Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295.